

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511625232/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

sig saaledes ad, af en falsk Ærgjerrighed, eller for at trodse sin Rival og at gjøre ham imod, eller for at beskjæmme ham, eller fordi Pengene, som man siger, brændte ham paa Laaret; som for at hjælpe hende, og af et virkelig got Gemyt; da fandt jeg denne Lov utaalelig, og jeg maae tilstaae, at jeg har havt otte uroelige Nætter derover — Deres Tvivl i Anledning af Herr Frankhuysens Opførsel, er ikke uden Grund, sagde Præsidenten; men vi vil maaskee faae den opløst, ved Fortsættelsen af de unge Hollænderes Historie, som Herr van Sachtleven har lovet os i Dag. —

Uagtet jeg, ved min Forbøn og mine Forestillinger, saaledes begyndte Herr Sachtlewen sin Fortælling igjen, havde tilvejebragt den unge Frankhuysen Tilladelse af min Moder, at besøge hende om Søndagen, og de øvrige hellige Dage, saavel som Schliker og de andre unge Mennisker; hvilke hun da gjorde sig en Fornøjelse, at have omkring sig; saa bevilste han dog saa liden Tilbøielighed at betjene sig deraf, at hun og hendes Veninder tit nok blev ligesaa vrede, fordi han blev borte, som de havde ventet at blive naar han kom — Vort Selskab er den unge Herre for alvorligt, sagde de; og de tog ikke Feyl deri — Og da min yngste Syster Aaret derefter var død, fik jeg ham næsten aldrig at see, uden naar han fattedes Lomme Penge — Dette hendtes endelig oftere, end jeg skjøttede om; men han blev sjelden længer hos mig, end til han havde faaet dem, og han havde altid en eller anden Undskyldning tilrede, for at slippe —

Man skulde slutte af Deres Fortælling, sagde Herr Gaillard, at Deres Jomfrue Syster og han havde baaret megen Godhed for hinanden — Lagde De ikke Mærke til, hvorvit denne Tilbøielighed gik, hvormeget den nærmede sig til Kjærlighed, og hvad Virkninger den frembragte i den unge Frankhuysens Gemyt —

De var begge Børn, svarede Herr Sachtlewen,